

Camilla Läckberg

Aripi de argint

Traducere din limba suedeză și note
de Mădălina Grosoiu

Faye porni aparatul de cafea. În timp ce acesta îi prepara un espresso, ea se uita pe fereastra înaltă a bucătăriei. Ca întotdeauna, privea o captivă.

Casa din Ravi devenise paradisul ei pe pământ. Localitatea în sine nu era foarte mare, avea doar două sute de locuitori permanenți. În numai cinci minute, o străbătea la pas pe toată. În mijlocul micii piețe se afla un restaurant în care se servea cea mai gustoasă pizza și cele mai delicioase paste pe care Faye le mâncase vreodată. Era arhiplin în fiecare seară. Uneori, Ravi era vizitat și de turiști, numărul acestora fiind mai mare în special acum, spre sfârșitul lunii mai. Veneau cicliști francezi entuziaști sau pensionari americani care închiriaseră o mașină și își împlineau acum visul de a vedea Italia și ai căror copii, ajunși la maturitate, se întrebau, cu disperare, de ce părinții lor își doresc să se bucure de propria viață, în loc să fie la datorie și să aibă grijă de nepoți.

Dar nu suedezi.

Faye nu văzuse niciun suedez aici, de când cumpărase casa, acesta fiind un factor decisiv în alegerea zonei.

În Suedia era o celebritate națională. În Italia și-a dorit și a simțit nevoia să fie anonimă.

Frumoasa casă veche pe care o cumpăraseră nu se afla în sat, ci la o distanță de douăzeci de minute de mers pe jos, în afara localității. Era situată pe culmea unui deal a cărui pantă era împânzită cu viță-de-vie, până în apropierea casei. Lui Faye îi plăcea să cutreiere văile, să cumpere pâine, brânză și prosciutto. Aceste plăceri erau simbolul italian al stilului de viață rural și Faye se bucura din plin de ele. La fel și mama ei, Ingrid, precum și Kerstin și Julienne. Deveniseră un mic grup unit în cei doi ani de când fostul soț al lui Faye, Jack, fusese condamnat la închisoare.

Kerstin și Ingrid se întreceau în a o răsfăța pe Julienne, iar acum, când Kerstin petrecea tot mai mult timp departe de ele, Ingrid i-a promis lui Faye că-i va trimite zilnic fotografii și vești despre Julienne.

Espressoul era gata, iar Faye își luă ceașca și traversă livingul, îndreptându-se spre partea din spate a casei, de unde răzbăteau țipete vesele de copii care se bălăceau, semn că acolo se afla o piscină. Îi plăcea livingul. Îi luase ceva timp să decoreze casa, dar cu răbdare și cu ajutorul unuia dintre cei mai pricepuți decoratori din Italia, reușise să obțină exact ceea ce își dorea. Casa avea ziduri groase de piatră, care nu lăsau căldura să intre și datorită cărora era răcoroasă chiar și în cele mai caniculare luni de vară, dar și destul de întunecoasă. Au remediat asta cu un mobilier masiv în culori deschise și cu un iluminat discret. Ferestrele mari din spate lăsau, de asemenea, să pătrundă multă lumină. Lui Faye îi plăcea faptul că livingul se transforma, aproape imperceptibil, într-o terasă.

În timp ce ieșea, simți mângâierea draperiei albe. Sorbi din cafea și se uită la fiica și la mama ei, fără ca ele s-o vadă.

Julienne crescuse atât de mare, iar părul i se deschisese la culoare, devenind aproape alb din cauza soarelui. Îi ieșeau pistrui aproape zilnic și era frumoasă, sănătoasă și fericită. Era tot ce își putea dori Faye. Tot ce îi putea oferi o viață fără Jack.

— Mamă, mamă, uite, pot înota fără aripioare!

Faye zâmbi și făcu o expresie uimită, ca să-i arate fiicei sale cât de impresionată era de reușita ei. Julienne înotă până la marginea cea mai adâncă a piscinei, cu respirația întretăiată, dar fără aripioarele cu Bamse, pe care le lăsase pe iarbă. Ingrid privea îngrijorată spre nepoata ei, stând pe jumătate așezată, pe jumătate în picioare, gata oricând să se arunce după ea în piscină.

— Calmează-te, mamă, se descurcă ea.

Faye mai luă o gură din espresso, care era pe terminate, și făcu apoi câțiva pași pe terasă. Regretă că nu-și preparase un cappuccino.

— Se încăpățânează să înoate unde apa e adâncă, zise mama ei, cu un aer ușor disperat. Te moștenește pe tine.

— Da, mulțumesc, știu!

Ingrid râse și Faye nu încetă să se mire, așa cum o făcuse de multe ori în acești doi ani, de cât de frumoasă era mama ei. După toate greutățile la care o supusese viața.

Singurele care știau că Ingrid și Julienne trăiau erau Faye și Kerstin. Pentru restul lumii, amândouă erau moarte. Julienne, ucisă de tatăl ei, crimă pentru care Jack era acum condamnat pe viață, în Suedia. Fusese atât de aproape s-o distrugă pe Faye. Dragostea pe care Faye i-o

purtase o transformase într-o victimă. Dar, până la urmă, el a fost cel care a pierdut asul din mânecă.

Faye se apropie de mama ei și se așează lângă ea, într-un fotoliu din ratan. Ingrid continua să se uite încordată la Julienne.

— Chiar trebuie să pleci din nou? întrebă ea, fără să-și ia ochii de la nepoata sa.

— Se apropie rapid momentul în care ne vom extinde în SUA și avem foarte mult de lucru la noile acțiuni. Dacă reușesc să obțin o achiziție sigură la Roma, compania respectivă va fi un câștig important pentru Revenge. Giovanni, proprietarul, vrea s-o vândă, mai rămâne doar să-l conving că prețul meu este cea mai bună ofertă pe care o poate primi. Dar, la fel ca toți bărbații, își supraestimează propria valoare.

Mama ei își muta neliniștită privirea de la Faye la Julienne.

— Nu înțeleg de ce continui să muncești atât de mult. Deși ai doar zece la sută din Revenge, nu va mai trebui să ridici niciodată un deget, după acțiunile pe care le-ai obținut.

Faye înălță din umeri, termină de băut espressoul și așează ceașca pe masa rotundă din răchită.

— Sigur, o parte din mine ar vrea să rămână aici, cu tine. Dar mă cunoști. Aș muri de plictiseală după o săptămână. Și oricâte acțiuni am, Revenge este copilul meu. Iar eu, încă președinte. În plus, simt o responsabilitate uriașă pentru toate femeile care au investit și care dețin acum acțiuni la Revenge. Au riscat investind în mine, în compania mea, și vreau să o administrez în continuare. Dar, în ultima vreme, m-am gândit să cumpăr o parte mai mare din ea, dacă cineva este dispus să vândă. Oricum, ar fi o ieșire bună pentru ei.

Ingrid se ridică puțin când Julienne se întoarce către partea adâncă a piscinei.

— Da, da, solidaritatea între femei și toate astea, spuse ea. S-ar putea să nu am aceeași părere pe care o ai tu despre loialitatea femeilor.

— Sunt vremuri noi, mamă. Femeile se solidarizează. În orice caz, Julienne este de acord ca eu să merg la Roma, am vorbit despre asta ieri.

— Știi că te consider capabilă, nu? Știi că sunt mândră de tine?

Faye o prinse de mână.

— Da, știu asta, mamă. Tu să ai grijă de puștoaica mea, să nu se înece, că eu mă întorc în curând acasă.

Faye se apropie de marginea piscinei, unde Julienne, bolborosind, alterna mișcărilor de înot cu scufundările.

— Pa, draga mea, plec!

— P-p-a...

O înghițitură de apă întrerupse salutul lui Julienne, în timp ce înota și încerca totodată să-i facă mamei sale cu mâna. Cu coada ochiului, Faye o văzu pe Ingrid îndreptându-se grăbită spre piscină.

Valiza o aștepta pregătită în sufragerie. Limuzina care urma s-o ducă la Roma probabil sosise deja. Ținând în mână eleganta valiză Louis Vuitton, astfel încât roțile sale să nu zgârie parchetul lucios din lemn de culoare închisă, se îndreptă spre ușa din față. În timp ce trecea pe lângă biroul lui Kerstin, o văzu uitându-se concentrată la ecranul calculatorului, cu ochelarii speciali, pe care îi ținea întotdeauna pe vârful nasului.

— Cioc, cioc, eu plec...

Kerstin, cu fruntea încruntată de îngrijorare, nu-și ridică privirea la ea.

— S-a întâmplat ceva?

Faye făcu un pas în cameră și lăsă valiza jos.

— Nu știi..., spuse încet Kerstin, fără să ridice privirea.

— Nu mă speria, e vreo problemă cu noile acțiuni? Sau e vorba despre extinderea în SUA?

Kerstin clătină din cap.

— Nu știi încă.

— Este cazul să-mi fac griji?

Kerstin întârzia să răspundă.

— Nu... încă nu.

O mașină claxonă afară și Kerstin arătă cu capul spre ușa din față.

— Du-te acum. Ocupă-te de tranzacția de la Roma. Discutăm după aceea.

— Dar...

— Te asigur că nu e niciun motiv de îngrijorare.

Kerstin îi zâmbi liniștitor, dar, în timp ce se îndrepta spre ușa grea din lemn, Faye nu-și putea stăpâni senzația că se întâmpla ceva, ceva amenințător. Dar va rezolva situația. Trebuie s-o facă. Așa este ea.

Se așează pe bancheta din spate, îi făcu șoferului semn să pornească și deschise mica sticlă care o aștepta. Pe când mașina se îndrepta spre Roma, ea sorbea, îngândurată, din șampanie.

Faye își examinează chipul în oglinda liftului. Trei bărbați la costum o priveau admirativ. Își deschise geanta Chanel, își țuguie buzele și se dădu încet cu rujul marcă proprie, Revenge. Își trecu după ureche o șuviță de păr blond, înșurubă capacul cu R-ul gravat, în timp ce liftul ajunse la recepție și bărbații se dădură la o parte, pentru a o lăsa să treacă. Pașii îi răsunau pe podeaua de marmură albă și adierea nopții îi făcea rochia roșie să fluture, în timp ce portarul ținea ușa din sticlă.

— Taxi, *signora*? întrebă el.

Faye clătină din cap, cu un zâmbet, fără să încetinească, o coti la dreapta și ieși pe trotuar. Lângă ea, traficul era blocat. Mașinile claxonau, șoferii înjurau prin geamurile deschise.

Se bucura de libertate, că vizita singură un oraș în care nu cunoștea prea mulți oameni și unde nimeni nu putea cere nimic de la ea. N-avea nicio responsabilitate, niciun sentiment de vinovăție. Întâlnirea cu Giovanni, proprietarul micii afaceri de familie cu produse cosmetice, care să completeze linia de produse existente a companiei Revenge, decursese excelent. De îndată ce Giovanni își

dăduse seama că nu poate folosi tehnici de intimidare și dominație masculină pentru a o convinge să fie de acord cu termenii lui, întâlnirea se desfășurase în avantajul ei.

Lui Faye îi plăcea jocul negocierii. Cel mai adesea, negociase cu bărbați care făcuseră întotdeauna greșea de a-i subestima abilitățile, exclusiv din cauza faptului că era femeie. Când venise vorba ca aceștia să-și recunoască înfrângerea, se lovise de două tipuri de bărbați. Cei care abandonaseră întâlnirea fierbând de furie, cu un misoginism și mai înrăit. Și cei cărora le plăcuseră atitudinea autoritară și iscusința ei și plecaseră de la întrevvedere cu o proeminență în pantaloni și cu o invitație la cină, pentru mai târziu.

În aerul cald al serii, Faye simțea că orașul vibra în jurul ei și o îmbrățișa, oferindu-i tot ce își dorește. Plimbarea sa nu avea niciun țel. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se abandoneze pulsului orașului.

În curând va fi nevoită să poarte din nou o mască, să joace rolul pe care și l-a însușit în țara natală. Dar în seara aceasta putea fi cine voia. Își continuă drumul, până când ajunse într-o piață frumoasă, pietruită. Se adânci, rătăcind, în labirintul aleilor.

„Trebuie să te pierzi ca să te regăsești”, își zise.

Un bărbat se desprinsese din întuneric, oferindu-și serviciile, cu o voce răgușită. Faye clătină din cap. O ușă mare care se scâldea în lumina galbenă a becurilor stradale se deschise ușor și două persoane, un bărbat și o femeie, care așteptau afară, pătrunseră înăuntru.

Faye se opri și se uită în jur, înainte să se îndrepte spre ușa care se închise din nou. O mică sonerie. Deasupra ei: o cameră de supraveghere. Apăsă butonul, așteptă, dar nu auzi nimic. În cele din urmă, încuietoarea țacăni și ușa

se deschise. În fața ei apărură o încăpere imensă, plină de oameni eleganți și de sunetul de pahare ciocnite. Drept înainte se afla un perete de sticlă și, dincolo de el, o terasă superbă. Ruina iluminată a Colosseumului strălucea în depărtare, ca o navă spațială prăbușită.

Într-o oglindă mare cu ramă aurie vedea, în spatele ei, siluetele fără chip ale unor grupuri de femei bine îmbrăcate, care vorbeau.

Femeile erau tinere, frumoase și machiate cu gust, îmbrăcate în rochii scurte, elegante. Majoritatea bărbaților erau puțin mai în vârstă, dar și ei arătau bine, emanând calmul și siguranța de sine pe care ți le oferă adesea bogăția. Frânturile de conversație care ajungeau la ea erau în italiană. Paharele se umpleau, se goleau, se umpleau din nou.

Puțin mai departe, un cuplu tânăr se săruta. Faye îi privea cu fascinație, neputând să-și ia ochii de la ei. Erau tineri, pesemne aveau în jur de douăzeci de ani. El era înalt, de o frumusețe specifică bărbaților italieni, cu o barbă abia mijită, îngrijită, cu un nas proeminent și părul de culoare închisă, pieptănat cu cărare într-o parte. Ea purta o rochie albă, scumpă, care îi aluneca pe umeri și îi accentua talia subțire. Își purta părul șaten-închis într-o coadă simplă.

Era evident că erau atât de îndrăgostiți, încât nu-și puteau lua mâinile unul de pe celălalt. Iar și iar, degetele lui lungi alunecau pe partea interioară a coapselor ei bronzate. Faye zâmbi. Când ochii ei și ai femeii se întâlniră, nu se uită în altă parte, ci îi susținu calmă privirea. Duse la gură băutura, un whisky sour. Cândva, și ea fusese la fel de îndrăgostită. Dar dragostea o sufocase, o transformase într-o ființă chinuită, închisă într-o colivie de aur.

Faye își întrerupsese gândurile când tânăra se apropie brusc de ea.

— Eu și logodnicul meu ne întrebam dacă ai vrea să bei cu noi, spuse ea în engleză.

— Nu s-ar părea că ați dori companie, zise Faye amuzată.

— Vrem compania ta. Ești foarte frumoasă.

Pe ea o chema Francesca, se născuse la Porto Alegre, pe coasta braziliană a Atlanticului, lucra ca model și picta tablouri. Numele lui era Matteo, familia lui deținea un imperiu hotelier și de restaurante, picta și el, dar nu la fel de bine ca Francesca, după cum explică el, cu un zâmbet timid. Erau prietenoși, politicoși și o făceau să râdă. Pofta lor de viață și detașarea lor erau contagioase. Faye intră în jocul lor și bău încă două pahare. Era fascinată de frumusețea, tinerețea și dragostea lor, fără să-i invidieze. Nu simțea nevoia prezenței unui bărbat. Voia să-și controleze propria viață, fără să țină cont de alții. Dar îi plăcea să-i vadă împreună.

După o oră, Matteo se scuză ca să meargă la toaletă.

— Vom pleca în scurt timp, spuse Francesca.

— Și eu, plec acasă mâine.

— Vrei să continuăm seara împreună, acasă la noi?

Faye cântări oferta, fără să-i evite privirea. Putea să-și recupereze orele de somn la întoarcerea spre casă. Își dorea ca seara să nu se încheie încă. Nu voia să se despartă de ei.

Taxiul se opri în fața unei case înalte, impunătoare. Matteo plăti, coborâră și fură întâmpinați de un portar în uniformă. Apartamentul era situat la ultimul etaj, avea ferestre panoramice și un balcon cu vedere spre un parc frumos. Pe pereți atârnavă fotografii alb-negru, iar când

Faye le studie mai îndeaproape, observă că multe dintre ele o înfățișau pe Francesca. Un fel de muzică pop italiană curgea din boxe. În spatele ei, Matteo amesteca băuturi la bar, în timp ce Francesca spunea o poveste care o făcea pe Faye să râdă cum nu mai râsese de mult.

Faye se așeză pe o canapea imensă de culoare crem, lângă Francesca. Matteo le întinse băuturile, apoi veni lângă ele. Faye simțea o amețelă plăcută și auzea de jos, din stradă, un murmur care o liniștea, în timp ce o așteptare și o emoție încordată puneau stăpânire pe ea.

Francesca își lăsă băutura pe măsuta de cafea, se aplecă încet și, cu degetele sale moi, îi dădu lui Faye la o parte de pe umăr breteaua subțire a rochiei roșii și o sărută pe claviculă. Faye își simți corpul cuprins de fiori fierbinți. Matteo îi întoarse capul spre el, își apropie buzele de ea, apoi le îndepărtă pentru un moment, își plimbă gura de-a lungul gâtului ei și o mușcă ușor, înainte de a o săruta. Mâna Francescăi o mângâia ușor pe coapsă, în sus, oprindu-se în ultima clipă și mutându-se, provocator, în partea de jos a spatelui. Totul era ca un vis.

Au dezbrăcat-o pe ea mai întâi, apoi s-au dezbrăcat și ei.

— Vreau să vă văd pe voi doi, șopti Faye. Împreună.

Îi apăru în minte chipul lui Jack și se gândi la vremurile în care vorbeau despre eventualitatea de a invita o altă femeie la ei. Faye refuzase. Nu fiindcă nu era atrasă de acest gând, ci deoarece era convinsă că totul ar fi fost pentru plăcerea lui. Pentru Francesca și Matteo era altceva. Faye era acolo pentru amândoi. Nu fiindcă se săturaseră unul de celălalt, ci fiindcă dragostea și atracția lor erau atât de puternice încât se revărsau, devenind